

4. Hutsu S. F. (2023, 12—13 hrud.). Zabezpechennia informatsiinoi bezpeky liudyny v tsyfrovomu media prostori Ukrainy. In *Protydii dezinformatsii v umovakh rosiiskoi ahresii proty Ukrainy: vyklyky i perspektyvy* : materialy konferentsii, pp. 71—75. Ann-Arbor ; Kharkiv.
5. Kalnybolotska Ye. V. (2022). *Zabezpechennia informatsiinoi bezpeky Ukrainy v sotsialnykh merezhakh v umovakh povnomasshtabnoi voiennoi ahresii Rosiiskoi Federatsii proty Ukrainy*. Kyiv.
6. Kantur O. M. (2022). Aktualni problemy protydii informatsiynym zahrozam u sotsialnykh media pid chas povnomasshtabnoho vtorhnennia Rosii v Ukrainu. *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 2, pp. 102—110.
7. Kotykhova L. D. (2022). Doslidzhennia vykorystannia IT dlia protydii poshyrenniu rosiiskoi dezinformatsii v mediaprostori v umovakh viiny. *Visnyk Pryazovskoho derzhavnogo tekhnichnoho universytetu*, 44, pp. 5—9.
8. Mudra I. (2016). Poniattia "feik" ta yoho vydy u ZMI. *Tele- ta radiozhurnalistyka*, 15, pp. 184—188.
9. Panchenko O. A. (2021). Instytutysiine zabezpechennia protsesiv protydii rosiiskii informatsiinii ekspansii ta propahandi v suchasnomu sviti. *Informatsiia i pravo*, 3, pp. 28—34.
10. Polikovska Yu. (2023, 30 cherv.). Meta poiasnyla, yak zasnovani na ShI alhorytmy vplyvaiut na te, shcho korystuvachi bachat u Facebook ta Instagram. *Detektor media*. Available at: <https://ms.detektor.media/sotsmerezhi/post/32309/2023-06-30-meta-poyasnyla-yak-zasnovani-na-shi-alhorytmy-vplyvaiut-na-te-shcho-korystuvachi-bachat-u-facebook-ta-instagram/>.
11. Putsiata I. (2020). Feik yak metod manipuliatsii u ZMI: ukrainskyi dosvid. *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika". Seriya "Zhurnalistski nauky"*, 4, pp. 170—175.
12. Saprykin O. A. (2016). Feik yak instrument informatsiinoi viiny proty Ukrainy. *Bibliotekoznavstvo. Dokumentoznavstvo. Informolohiia*, 1, pp. 87—94.
13. Shtuchnyi intelekt i dezinformatsiia: mozhlyvosti ta ryzyky v umovakh viiny (2023, 05 kvit.). *Ukrinform*. Available at: <https://www.ukrinform.ua/rubric-technology/3691961-stuchnij-intelekt-i-dezinformacia-mozhlyvosti-ta-rizyki-v-umovah-vijni.html>.
14. Arsenault A. (2020). Microtargeting, Automation, and Forgery: Disinformation in the Age of Artificial Intelligence. *Uottawa*. Available at: <https://ruor.uottawa.ca/handle/10393/40495>.
15. From bots and AI to counterfeit reality and fake news, these predictions require IT leaders to pace their adoption (2019, Nov. 05). *Gartner*. Available at: <https://www.gartner.com/smarterwithgartner/gartner-top-strategic-predictions-for-2018-and-beyond>.
16. Hao K. (2018, Oct. 3). Even the best AI for spotting fake news is still terrible. *MIT Technology Review*. Available at: <https://www.technologyreview.com/s/612236/even-the-best-ai-for-spotting-fake-news-is-still-terrible/>.
17. Misinformation Monitor: January 2023. (2024). *NewsGuard*. Available at: <https://www.newsguardtech.com/misinformation-monitor/jan-2023/>.
18. Paschen J. (2019). Investigating the emotional appeal of fake news using artificial intelligence and human contributions. *Journal of Product & Brand Management*, 29 (2), pp. 223—233.
19. Supporting Information Integrity and Resilience: Tools and Resources (2024). *IREX*. Available at: <https://www.irex.org/disinformation-tools-and-resources>.

Надійшла до редакції 8 липня 2024 року

УДК 378.4.014.24.014.6.091:005.336.4[(477)(045)
DOI: 10.36273/2076-9555.2024.8(337).30-35

Валерія Василенко,
кандидатка наук із соціальних комунікацій,
старша викладачка кафедри інформаційних систем управління
Донецького національного університету імені Василя Стуса (м. Вінниця),
e-mail: v.vasilenko@donnu.edu.ua
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2370-5615>

Карина Присяжнюк,
випускниця ОС "Бакалавр"
Донецького національного університету імені Василя Стуса (м. Вінниця),
спеціальність 029 "Інформаційна, бібліотечна та архівна справа",
e-mail: prysiazhniuk.k@donnu.edu.ua

Стратегії впровадження інтернаціоналізації в закладах вищої освіти

У статті розглянуто стратегії інтернаціоналізації закладів вищої освіти, які охоплюють: міжнародне партнерство, обмін здобувачами вищої освіти та викладачами, програмний обмін. Розглянуто питання, пов'язане з відбором у програму та репрезентативністю учасників. Особливу увагу приділено напрямам реалізації інтернаціоналізації у ЗВО, як-от: навчання за кордоном, мовне стажування, наукове стажування, комерціалізація та гомогенізація освітніх програм.

Розглянуто аспекти міжкультурної взаємодії в університетському середовищі, що потребує розроблення ефективної мовної політики та підтримки мовної рівності. Підсумовано, що дослідження в цій галузі дасть змогу виробити стратегії міжкультурного взаєморозуміння та підвищити якість міжнародної комунікації.

Висвітлено аспекти конкуренції університетів за залучення найкращих здобувачів і науковців світу. Констатовано, що розуміння впливу інтернаціоналізації на привабливість і конкурентоспроможність закладів вищої освіти є головним чинником успіху.

Наголошено, що впровадження сучасних технологій сприяє розвитку нових форм навчання та співпраці між університетами різних країн, а інтернаціоналізація допомагає оптимізувати освітній процес та підвищити його якість.

Ключові слова: міжнародні здобувачі; стратегії; інтернаціоналізація; міжнародне партнерство; заклади вищої освіти

Постановка проблеми. Сучасні тенденції розвитку галузі вищої освіти свідчать про зростання попиту на мобільність здобувачів, викладачів і науковців, поглиблення міжнародної співпраці між університетами. З огляду на це набуває актуальності завдання формування нових підходів до організації навчального процесу та управління закладами вищої освіти (ЗВО).

Вітчизняні університети активно впроваджують в діяльність інноваційні методи, поміж яких онлайн-курси, проєктна робота та міждисциплінарне навчання, однак для їх ефективної інтеграції слід розуміти глобальні тенденції інтернаціоналізації освіти. Дослідженню цієї проблематики присвячено пропоновану статтю.

Аналіз наукових досліджень і публікацій. Особливості реалізації процесів інтернаціоналізації вищої освіти розглянуто в низці досліджень українських [2—4; 9] і закордонних [10—12] авторів.

В. Лунгу, А. Асмолова, А. Пасечник, К. Шихенко та А. Денисенко розглядають сучасну міжнародну співпрацю у сфері вищої освіти, яка реалізується в мережевих комунікаціях стратегічних організацій-партнерів різних держав на основі сумісності цілей, ресурсів, інтересів, інструментів впливу, організаційних практик. Науковці також виокремлюють інструменти інтернаціоналізації вищої освіти: спільні / мережеві університети, консорціуми ЗВО, закордонні філії вишів, форуми ректорів, спільні освітні програми з наданням двох дипломів [4].

Р. В. Капр досліджує проблему академічної мобільності студентів у межах інтернаціоналізації вищої освіти, зокрема основними перешкодами для мобільності студентів в Україні та світі є: недостатнє / відсутнє фінансування; невизнання ступенів / дипломів; незадовільний рівень знання іноземної мови; брак інформації та заохочення тощо. Одним зі шляхів розв'язання зазначених проблем може стати розроблення якісно нової національної Стратегії розвитку вищої освіти, в якій посилену увагу приділено процесам інтернаціоналізації в контексті стиму-

лювання та загальнодержавного забезпечення міжнародних програм кооперації [2].

Н. De Wit аналізує еволюцію інтернаціоналізації в закладах вищої освіти, особливості короткострокових і довгострокових підходів; характерні проблеми, з якими стикаються ЗВО під час реалізації програм інтернаціоналізації [11]; Н. de Wit, P. G. Altbach досліджують історичний розвиток інтернаціоналізації, особливості її впровадження з урахуванням впливу націоналістично-популістських подій, зміни клімату та пандемії COVID-19 [12].

Мета статті — розглянути основні стратегії впровадження інтернаціоналізації в сучасних умовах функціонування закладів вищої освіти.

Виклад основного матеріалу дослідження. Поміж багатьох сучасних напрямів інтернаціоналізації вищої освіти основними є інтернаціоналізація навчальних програм, мобільність здобувачів вищої освіти та міжнародне партнерство.

Головним аспектом дослідження є *інтернаціоналізація навчальних програм*, що передбачає впровадження в освітні плани та програми міжнародних курсів, міждисциплінарних модулів, міжнародних практик і спільних програм з іноземними університетами.

Другим аспектом є *мобільність здобувачів вищої освіти*, що охоплює програми обміну, стажування та студентські міжнародні проєкти, які сприяють активній взаємодії та обміну досвідом між здобувачами вищої освіти різних країн.

Третім аспектом є *міжнародне партнерство*, що має на меті співпрацю університетів з іноземними навчальними закладами, дослідницькими центрами, промисловими партнерами й урядовими органами для обміну знаннями, ресурсами та досвідом, спільного розвитку й підвищення якості освіти. Міжнародне партнерство може мати різні форми та забезпечувати взаємовигідну співпрацю між університетами та партнерами з усього світу.

Розглянемо докладніше стратегії інтернаціоналізації (рис. 1).

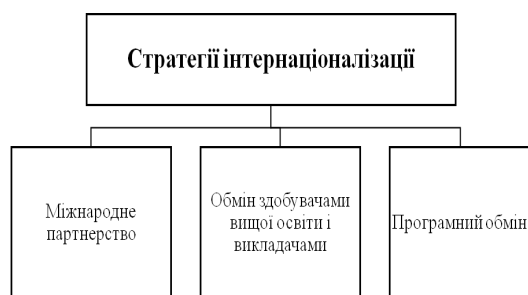

Рис. 1. Стратегії інтернаціоналізації

Міжнародне партнерство. Університети укладають угоди та налагоджують партнерські зв'язки з іншими закладами вищої освіти з метою спільного проведення досліджень, обміну досвідом і ресурсами. Міжнародне партнерство в університетській сфері дає змогу об'єднати зусилля ЗВО для розв'язання складних наукових проблем і проведення спільних досліджень на міжнародному рівні, сприяє культурній різноманітності, підвищенню якості навчального процесу та розвитку міжнародних зв'язків у галузі науки та освіти.

Обмін здобувачами та викладачами. Передбачає обмін здобувачами вищої освіти для навчання / стажування в інших країнах, а також викладачами для проведення лекцій, семінарів чи досліджень.

Інтернаціоналізація вищої освіти сприяє розширенню можливостей для здобувачів вищої освіти та викладачів. Один зі способів досягнення цієї мети — залучення до навчальних програм міжнародних елементів і проведення міжнародних конференцій і семінарів, що створює унікальні можливості для обміну знаннями та досвідом між учасниками з різних країн.

Програмний обмін. Університети активно впроваджують обмінні програми Erasmus+, MEVLANA, Global UGRAD, Fulbright, у межах яких здобувачі вищої освіти можуть навчатися або працювати в інших країнах.

Розглянемо докладніше некомерційну програму Erasmus+ (Erasmus Plus), що передбачає міжнародну співпрацю Європейського Союзу з іншими країнами у сфері освіти, професійної підготовки, молоді та спорту. Erasmus+ підтримує можливості навчальної та академічної мобільності в освіті, проекти й партнерства, альянси для розвитку інновацій, розвиток стратегій і співпраці, професійні мережі та відкриті ресурси [5].

Оновлена Програма 2021—2027 рр. є не тільки міжнародною, а й більш інклюзивною, цифровою та екологічною.

Завдяки бюджету в понад 28 млрд євро, що майже вдвічі перевищує фінансування поперед-

нього етапу, Erasmus+ об'єднує численні напрями діяльності ЄС у галузі освіти, у тому числі програми, пов'язані зі сферами вищої освіти, професійної освіти та підготовки, освіти дорослих (Erasmus, Леонардо да Вінчі, Grundtvig); зі сферою молодіжних неурядових організацій та неформальним навчанням ("Молодь у дії"); п'ять програм міжнародної співпраці (Erasmus Mundus, Tempus, Alfa, Edulink, програма співпраці з промислово розвиненими країнами).

У межах реалізації програми Erasmus+ виділено гранти на широкий спектр заходів, що дають змогу здобувачам вищої освіти пройти стажування за кордоном, а викладачам та освітянам — підвищити фаховий рівень на навчальних курсах. Проекти поділено на дві частини: формальна та неформальна освіта, кожна з яких передбачає три ключові напрями:

1. Індивідуальна мобільність: надає унікальну можливість вчителям, директорам шкіл, інструкторам та іншим працівникам ЗВО пройти міжнародні навчальні курси і/або набути досвіду роботи в європейських країнах.

2. Співпраця задля інновацій та обмін передовим досвідом: підтримує проекти нарощення потенціалу у сфері молодіжної політики, забезпечує взаємодію та мобільність, які позитивно впливають на якісний розвиток молодіжної роботи, молодіжної політики й молодіжних систем, а також визнання неформальної освіти у країнах-партнерах.

3. Підтримка реформ освітньої політики: підтримує знання у сфері освіти, професійної підготовки та молоді; ініціативи в інноваціях освітньої політики для підвищення прозорості, визнання навичок і кваліфікації; співпрацю з міжнародними організаціями, які мають високу репутацію й аналітичний потенціал тощо [13].

Від часу створення у програмі Erasmus+ взяли участь майже 14 млн осіб, тобто приблизно 300 тис. на рік. Країнами, які приймають найбільшу кількість здобувачів вищої освіти за програмою Erasmus+, є Іспанія — понад 47 тис. студентів, та Німеччина — 32,8 тис.

Проект надає освітні, соціальні, культурні та економічні переваги навчальним закладам, сприяє розвитку вищої освіти, підвищенню професіоналізму міжнародної співпраці, зміцненню академічних зв'язків, розвитку дослідницької комунікації, створенню неформальних мереж і налагодженню дружних відносин через кордони. Нині у програмі Erasmus+ беруть участь понад 4 тис. закладів вищої освіти у 37 країнах.

Інтернаціоналізація сприяє підвищенню якості освіти завдяки залученню до процесу навчання міжнародних здобувачів вищої освіти й викладачів із різних країн. Міжнародне партнерство також допомагає в розв'язанні глобальних проблем спільними зусиллями науковців світу.

Щоб успішно інтегруватися в європейський освітній простір, ЗВО мають орієнтуватися на ринку спеціальності та використовувати сучасні технології навчання, враховуючи такі ключові аспекти:

— важливо оновлювати й адаптувати навчальні програми до міжнародних стандартів з огляду на потреби ринку праці та актуальні технології [6];

— здобувачам вищої освіти та викладачам слід надавати можливості для міжнародної мобільності, як-от обмін програмами, стажування й участь у міжнародних проєктах;

— знання мови країни, в яку інтегрується освітня програма, є головним її елементом успішної реалізації, що сприяє ефективному навчанню й спілкуванню;

— співпраця з університетами інших країн допомагає забезпечити доступ до міжнародних ресурсів та експертизи, а також спільне проведення досліджень і проєктів;

— університети мають сприяти професійному розвитку здобувачів вищої освіти та викладачів, надаючи можливості для навчання й участі в міжнародних конференціях і семінарах.

Інтернаціоналізація вищої освіти через оновлення навчальних програм уможливорює здобуття студентами актуальних знань, враховуючи міжнародні стандарти та вимоги ринку праці. Процес передбачає впровадження сучасних методик навчання, активне використання інтерактивних технологій і дистанційної освіти.

Успішна реалізація міжнародних освітніх і наукових проєктів неможлива без удосконалення матеріально-технічної бази університетів, що охоплює модернізацію аудиторій, лабораторій, бібліотек, інфраструктури для наукових досліджень. Ці заходи створюють сприятливі умови для залучення здобувачів і викладачів до міжнародних програм обміну, співпраці з іншими університетами та участі в міжнародних дослідницьких проєктах, розширення горизонтів здобувачів вищої освіти, підвищення якості освіти та підготовки конкурентоспроможних фахівців, здатних працювати в умовах глобалізації та міжнародної взаємодії [1].

Досліджуючи підходи до інтернаціоналізації вищої освіти, розглянемо докладніше аспекти міжнародної академічної мобільності здобувачів

вищої освіти та аспірантів, що охоплюють різні форми професійного й особистісного розвитку:

1. Навчання за кордоном. Здобувачі вищої освіти мають змогу відвідувати заняття в університетах-партнерах чи проходити академічні курси в інших країнах: опанувати нові знання, ознайомлюватися з іншими культурами та набувати навичок роботи в міжнародному середовищі.

2. Мовне стажування. Здобувачі вищої освіти мають можливість удосконалити мовні навички, вивчаючи мову в країні, де вона є офіційною. Це може відбуватися через участь у мовних курсах, імерсивні програми чи спілкування з носіями мови.

3. Наукове стажування. Здобувачі вищої освіти та аспіранти мають змогу працювати у провідних наукових лабораторіях, університетах чи наукових центрах за кордоном і проводити дослідницьку діяльність під керівництвом провідних учених і фахівців.

Міжнародна академічна мобільність є важливим складником освітнього процесу й допомагає здобувачам вищої освіти та аспірантам поглибити знання й навички, підготуватися до кар'єрного зростання в умовах глобального світу.

Важливу роль в інтернаціоналізації вищої освіти відіграють комерціалізація та гомогенізація навчальних програм.

Комерціалізація — підхід, який передбачає адаптацію освітніх програм до ринкових потреб і вимог. Університети співпрацюють із приватними компаніями та індустріями у сфері розроблення навчальних програм, що відповідають сучасним вимогам ринку праці. Конкретні заходи охоплюють упровадження практичних занять, стажування в компаніях та розроблення курсів з акцентом на практичні навички [8].

Гомогенізація — підхід, який передбачає стандартизацію навчальних програм для уніфікації та відповідності міжнародним стандартам якості. Це дає змогу спростити процес визнання дипломів і підвищити конкурентоспроможність закладів вищої освіти на міжнародному рівні. Уніфіковані стандарти визначають навчальний зміст і критерії оцінювання для різних освітніх програм, що сприяє формуванню єдиного рівня якості. Гомогенізація ґрунтується на відповідності міжнародним стандартам якості, як-от стандарти ISO, що забезпечує визнання програм на світовому рівні. Стандартизація спрощує процес визнання дипломів між різними країнами та установами, оскільки забезпечує спільні критерії оцінювання.

Наведені підходи допомагають університетам адаптуватися до змін у сучасному освітньому та робочому середовищі, забезпечують набуття здобувачами вищої освіти актуальних знань і навичок, які відповідають вимогам ринку [7].

Висновки. Партнерство з іншими університетами створює можливості для спільного проведення досліджень, обміну досвідом і ресурсами. Аналізуючи стратегії інтернаціоналізації, виокремимо кілька важливих напрямів:

— *спільне проведення досліджень*: міжнародне партнерство дає університетам змогу об'єднати зусилля для розв'язання наукових проблем і проведення спільних досліджень на міжнародному рівні;

— *програмний обмін*: передбачає обмін здобувачами вищої освіти та викладачами для навчання, стажування й проведення наукової роботи, що поглиблює міжнародний обмін знаннями та досвідом;

— *культурна різноманітність та підвищення якості освіти*: міжнародне партнерство сприяє збагаченню культурного досвіду здобувачів вищої освіти та викладачів, а також підвищенню якості освіти через обмін провідними практиками й методами навчання;

— *розширення можливостей для здобувачів вищої освіти та викладачів*: університети вводять міжнародні елементи до навчальних програм й організують міжнародні заходи, що розширює можливості для обміну знаннями та досвідом між учасниками з різних країн.

Дослідження міжкультурної комунікації у ЗВО свідчить про важливість розроблення методів і стратегій її налагодження серед здобувачів вищої освіти й викладачів. Слід активніше впроваджувати мовні курси, культурні програми та інші ініціативи, що сприяють міжнародній співпраці.

Список бібліографічних посилань

1. Інтернаціональний культурний сервіс обміну. URL: <https://www.icesusa.org/testimonials-by-american-students/> (дата звернення: 30.06.2024).
2. Карп Р. В. Основні проблеми інтернаціоналізації системи вищої освіти: академічна мобільність студентів. *Наука і техніка сьогодні*. 2024. № 4 (32). С. 660—667. doi: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4\(32\)-660-667](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4(32)-660-667).
3. Криштанович М. Ф. Розвиток міжнародного співробітництва України з Польщею в сучасних умовах. *Літопис Волині*. 2021. № 24. С. 219—222. doi: <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2021.24.35>.
4. Лунгу В. І., Асмолова А. О., Пасечник А. М., Шихненко К. І., Денисенко А. О. Інтернаціоналізація вищої освіти: міжнародні вектори стратегії розвитку університету. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2024. № 7 (25). С. 717—730. doi: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2024-7\(25\)-717-730](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2024-7(25)-717-730).
5. Офіційний сайт ЕРАЗМУС+. URL: <https://erasmusplus.org.ua/programa-yes-erazmus/pro-programu/> (дата звернення: 14.06.2024).
6. Поступака Ю. О. Інтернаціоналізація системи вищої освіти України в контексті проблем, спричинених війною. *Педагогічна академія: наукові записки*. 2024. № 5. С. 1—24. doi: <https://doi.org/10.57125/pedacademy.2024.04.29.08>.
7. Присяжнюк К. В. Інтернаціоналізація вищої освіти: основні підходи та можливості. *Інформаційні технології і системи в документознавчій сфері* : матеріали ІХ Всеукраїнської наукової студентської конференції. 12 квітня 2024 р. Вінниця, 2024. С. 178—180.
8. Сертифікація ISO 21001. URL: <https://www.dqsglobal.com/uk-ua/sertifikujte/iso-21001> (дата звернення: 09.06.2024).
9. Хайдарі Н. І., Давиденко А. О., Мірошник С. О. Інструменти та технології віртуальної інтернаціоналізації в освітньому процесі. *Інноваційна педагогіка*. 2024. № 68 (2). С. 16—19. doi: <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2024/68.2.2>.
10. Bruhn-Zass E. Virtual Internationalization to Support Comprehensive Internationalization in Higher Education. *Journal of Studies in International Education*. 2022. № 26 (2). P. 240—258. doi: <https://doi.org/10.1177/10283153211052776>.
11. De Wit H. Internationalization in Higher Education, a Critical Review. *SFU Educational Review*. 2019. № 12 (3). P. 9—17. doi: <https://doi.org/10.21810/sfuer.v12i3.1036>.
12. De Wit H., Altbach P. G. Internationalization in higher education: global trends and recommendations for its future. *Policy Reviews in Higher Education*. 2021. № 5 (1). P. 28—46. doi: <https://doi.org/10.1080/23322969.2020.1820898>.
13. Еразмус+ : довідник програми. URL: https://ipd.kpi.ua/documents/materials/Erasmus/Еразмус+_%20ДОВІДНИК%20ПРОГРАМИ_%20Українською_мовою.pdf.

Valeriia Vasylenko,
PhD of Social Communication,
Senior Lecturer of the Department of Management Information Systems
of Vasyl' Stus Donetsk National University (Vinnystia)
Karyna Prysyazhnyuk,
Graduate of the Bachelor's Program
of Vasyl' Stus Donetsk National University (Vinnystia)
specialty 029 "Information, Library, and Archival Studies"

Strategies for the implementation of internationalization in institutions of higher education

The article defines the strategies of internationalization of higher education institutions (HEIs), which include: international partnership, exchange of higher education graduates and teachers, program exchange. The issue related to selection into the program and representativeness of participants was considered. Particular attention is paid to the approaches to the implementation of internationalization in higher education: study abroad, language internship, scientific internship, commercialization and homogenization of educational programs.

The intercultural interaction in the university environment is described, which requires the development of an effective language policy and the support of language equality. Research in this area can help in formulating strategies for intercultural understanding and improving the quality of international communication.

The article discusses the competition among universities to attract the best students and scholars from around the world. It has been determined that understanding the impact of internationalization on the attractiveness and competitiveness of higher education institutions is a key factor for their success.

It has been outlined that the development of technology promotes new forms of learning and collaboration between universities from different countries. Understanding the impact of technology on the internationalization of education helps optimize processes and improve the quality of learning.

Keywords: international students; strategies; internationalization; international partnership; higher education institutions

References

1. *Internatsional'nyy kul'turnyy servis obminu.* (n. d.). Available at: <https://www.icesusa.org/testimonials-by-american-students/>.
2. Karp R. V. (2024). Osnovni problemy internatsionalizatsiyi systemy vyshchoyi osvity: akademichna mobil'nist' studentiv. *Nauka i tekhnika s'ohodni*, 4 (32), pp. 660—667. doi: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4\(32\)-660-667](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4(32)-660-667).
3. Kryshchanovych M. F. (2021). Rozvytok mizhnarodnoho spivrobitnyctva Ukrainy z Pol'shcheyu v suchasnykh umovakh. *Litopys Volyni*, 24, pp. 219—222. doi: <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2021.24.35>.
4. Lunhu V. I., Asmolova A. O., Pasechnyk A. M., Shykhnenko K. I. & Denysenko A. O. (2024). Internatsionalizatsiya vyshchoyi osvity: mizhnarodni vektory stratehiyi rozvytku universytetu. *Aktual'ni pytannya u suchasnykh naukakh*, 7 (25), pp. 717—730. doi: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2024-7\(25\)-717-730](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2024-7(25)-717-730).
5. *Ofitsiyyny sayt ERAZMUS+*. (n. d.). Available at: <https://erasmusplus.org.ua/programa-yes-erazmus/pro-programu/>.
6. Postupaka Yu. O. (2024). Internatsionalizatsiya systemy vyshchoyi osvity Ukrainy v konteksti problem sprychynenykh viynoyu. *Pedahohichna Akademiya: naukovy zapysky*, 5, pp. 1—24. doi: <https://doi.org/10.57125/pedacademy.2024.04.29.08>.
7. Prysyazhnyuk K. V. (2024). Internatsionalizatsiya vyshchoyi osvity: osnovni pidkhody ta mozhlivosti. *Informatsiyeni tekhnolohiyi i systemy v dokumentoznavchiy sferi — Information technologies and systems in the field of document studies*, pp. 178—180.
8. *Sertyfikatsiya ISO 21001*. (n. d.). Available at: <https://www.dqsglobal.com/uk-ua/sertifikujte/iso-21001>.
9. Khaydari N. I., Davydenko A. O. & Miroshnyk S. O. (2024). Instrumenty ta tekhnolohiyi virtual'noyi internatsionalizatsiyi v osvith'omu protsesi. *Innovatsiyina pedahohika*, 68 (2), pp. 16—19. doi: <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2024/68.2.2>.
10. Bruhn-Zass E. (2022). Virtual Internationalization to Support Comprehensive Internationalization in Higher Education. *Journal of Studies in International Education*, 26 (2), pp. 240—258. doi: <https://doi.org/10.1177/10283153211052776>.
11. H. De Wit. (2019). Internationalization in Higher Education, a Critical Review. *SFU Educational Review*, 12 (3), pp. 9—17. doi: <https://doi.org/10.21810/sfuer.v12i3.1036>.
12. De Wit H. & Altbach P. G. (2021). Internationalization in higher education: global trends and recommendations for its future. *Policy Reviews in Higher Education*, 5 (1), pp. 28—46. doi: <https://doi.org/10.1080/23322969.2020.1820898>.
13. *Erazmus+ : dovidnik programi.* (n. d.). Available at: https://ipd.kpi.ua/documents/materials/Erazmus+/Erazmus+_%20_DOVIDNIK%20PROGRAMI_%20Ukrayinskoyu_movoyu.pdf.

Надійшла до редакції 6 серпня 2024 року